

θῶμεν εἰς τοῦτο πολὺ ἐπιφυλασσόμεθα ὅμως ὅπως ἐν ἄλλῃ εὐκαιρίᾳ ἀναπτύξωμεν ἐκτενέστερον τὸ θέμα ἡμῶν τοῦτο περὶ τῆς γλώσσης τῶν ρηξηνῶρων θυμολέοντων Συμπεταρῶν.

Δέλεπερ

ΧΡΟΝΙΚΑ

Σπανιώτατον σχεδὸν εἰς τὰ δικαστικά χρονικά! Τὸ Συμβούλιον τῶν Πλημμελειοδικῶν συνιστάμενον ἐκ τῶν ἀξιολύμων δικαστῶν Ἀμπελά, Δραγοῦμη καὶ Φωτομάρα ἀπέλυσε τὸν κ. Ἀσλάνην, δικαιολογῆσαν τὴν ἀπόπειραν ἀναιρέσεως ὡς προϊόν διανοητικῆς συγχύσεως. Συνήθως τὰ δικαστικά συμβούλια εἶνε δειλὰ, φίλα δὲ πάντοτε τῆς βραδύτητος, ἀφίουν τὰς ὑποθέσεις αὐτὰς εἰς τὰ Κακουργολικεῖα, μὴ τολμῶντα νὰ λαμβάνωσιν οὐδαμῶς πρωτοβουλίαν. Χαίρομεν ὅτι εἰς τὴν ὑπόθεσιν αὐτὴν, ἔχουσιν ὕψιστον κοινωνικὸν ἐνδιαφέρον, τακτικὸν δικαστήριον ἡθώωσε τὸν κ. Ἀσλάνην, ζητήσαντα νὰ φονεύσῃ τὸν ἀχρεῖον προδότην τῆς συζυγικῆς τιμῆς του. Τοιαύτη συνοπτικὴ διαδικασία εἶνε σημεῖον κοινωνικῆς ὑγείας καὶ συγχαίρομεν τοὺς κυρίους δικαστὰς, οἵτινες μᾶ, ἔδειξαν τὰ ἀγαθὰ αὐτὰ σημεῖα καιρῶν.

Συγχρόνως παρεπέμφθη ὁ Γεώργιος Χανιώτης ἐπὶ κλοπῇ.

Εἰς τὸ Νυκτοχώρι τοῦ Λαυρίου, ὀνομασθὲν Νυκτοχώρι, διότι ὁ πρῶτος οἰκιστὴς νύκτα τινα ἐτόλμησε καὶ ἀνήγειρεν οἰκίσκον, ἐνῷ ἦτο ἀπηγορευμένον, καὶ ἐχρησίμευσεν ὁ οἰκίσμος ὡς θεμέλιον τοῦ ἀνθοῦντος τῶρα χωρίου, χάρις εἰς

τὴν φιλοκαλίαν τοῦ εὐφυοῦς μηχανικοῦ τῆς Ἑταιρίαν Πάνου Μπασιάκου, κατοικεῖ ὁ ὑπομοίραρχος τοῦ Λαυρίου, ὁ νοήμων καὶ δραστήριος κ. Χρυσάφης. Ἀπὸ τοῦ παραθύρου τῆς οἰκίας προχθὲς Τετάρτην εἶδεν ἡ ἀδελφὴ του μετὰ μεσημβρίαν τέσσαρας πέντε ἀνθρώπους ὑπερπηδῶντας ὡς ἄλλους Λυκογιάννηδες τοὺς ἀποκέντρους καὶ ἀγρίους βράχους τοῦ Θεριοῦ, φέροντας κάτι τι ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν, τὸ ὅποιον ἐξέλαβε διὰ κανένα ἐπανοφόρι, ἢ τίποτε ἄλλο κλαπὲν ὑπ' αὐτῶν, καὶ ὡς καλὴ ἀδελφὴ τοῦ ὑπομοιράρχου κατήγγειλε τὸ πρᾶγμα εἰς τοὺς χωροφύλακας.

Τί δὲ ἀνεκάλυψαν; Ὅτι τρεῖς φαυλόβιοι ἐξ Ἀθηνῶν συνεταιρισθέντες μετὰ δύο μανάβηδων τοῦ Λαυρίου ἐκ συστάσεως ἐπορθαλιάσαντες ἕνα εὐεῖδῃ ναυτοπαῖδα τοῦ πρὸ 8 ἡμερῶν ναυλοχοῦντος γαλλικοῦ πλοίου Ἑσκαμβρέρα, ἐκφορτώσαντος καύσιμον ὕλην καὶ φορτόνοντος ψευδάργυρον, πιρέλαβον ἀπατήσαντες δηλαδὴ πρὸς διασκέδασιν, καὶ ἀφοῦ τὸν ἐμέθυσαν μέχρι ἀναισθησίας, τὸν παρέλαβον ἐπὶ τῶν ὤμων τῶν—καὶ ἦτο αὐτὸ τὸ δυστυχὲς θῦμα τὸ ἐπανοφόρι, ὅπερ εἶδεν ἡ ἀδελφὴ τοῦ μοιράρχου—καὶ τὸν ὠδήγησαν εἰς τοὺς βράχους τοῦ Θεριοῦ ὅπου ἐξήσκησαν ἐπὶ πτώματος σχεδὸν τὰς θηριώδεις φιληθόνους ὁρμὰς τῶν καὶ οἱ πέντε! Εὐτυχῶς οἱ χωροφύλακες συνέλαβον τοὺς τρεῖς ἐξ αὐτῶν. τῶν δύο ἀποδρασάντων. Εὐρέθησαν ὠπλισμένοι ἔχοντες μαχαίρας εἰς τῆς κάρτσες τῶν. Τὰς ἀνακρίσεις ἔκαμε ὁ ἐρηνοδίκης κ. Σίμος, ἀπόντος τοῦ ὑπομοιράρχου λόγῳ ὑπηρεσίας. Τὴν δὲ ἱατροδικαστικὴν ἐκθεσιν ὁ ἀξιόλογος ἱατρός κ. Παπαδόπουλος. Ὁ ναυτοπαῖς ἦτο ἀσθενὴς ἐπὶ δύο ἡμέρας. Ὁ κυβερνήτης τοῦ γαλλικοῦ πλοίου ἐν τῇ ἀγανακτήσει του ἔλεγε πρὸς τὸν ἱατράν, ὅτι ἐντρέπεται, διότι εἶνε Ἕλλην. Ἄν καὶ τὰ θηρία δὲν ἔχουν ἐθνικότητα, Γάλλος δὲ βουλευτὴς συνελήφθη πρὸ δεκαετίας ἐπὶ παρομοίαις ἀποπειραῖς. Ἡ κοινωνία τοῦ Λαυρίου ἐταράχθη καὶ ἀναμένει αὐστηρὰν τιμωρίαν τῶν κακούργων.

καθένας θὰ ὑπέθετεν ἀληθῶς, ὅτι ἄλλο αἶσθημα πλὴν τῆς εὐγνωμοσύνης κρύβετε εἰς τὴν καρδίαν σας ὑπὲρ τοῦ Λυκογιάννη.

Ἡ Ἐρριέττη ἡγέρθη διὰ μιᾶς κινήσεως λίαν τεταραγμένη καὶ περιέβλεψε κύκλῳ μετὰ τινος φόβου..

— Μὴ προσβάλλεσθε δεσποινίς, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἰάκωβος, ἐνόμισα καθῆκόν μου νὰ σὰς εἰδοποιήσω ὅτι, ὁμιλοῦσα οὕτω περὶ τοῦ Λυκογιάννη, μπορεῖτε νὰ δώσητε ἀφορμὴν εἰς ὑποθέσεις. . .

— Ὅτι τὸν ἀγαπῶ, δὲν λέγετε τοῦτο;

— Δεσποινίς. . . ἐπιθύρειν ὁ Ἰάκωβος.

— Κυρίε Γρανδὲν, εἶπεν αὐτὴ διὰ φωνῆς βραδείας καὶ σοβαρᾶς, εἰσθε γάλλος ἀξιωματικὸς, δηλαδὴ ἄνθρωπος με καρδίαν καὶ τιμὴν, εἰς τὸν ὅποιον δύναται τις νὰ ἔχῃ πλήρῃ ἐμπιστοσύνην. Εἰς ὑμᾶς θέλω νὰ ἐμπιστευθῶ τὸ μυστικόν μου, τὸ μυστικόν, ὅπερ μὲ κατατρέπει, μὲ βασανίζει, τὸ ὅποιο ἀποκρύπτω ἀπὸ ὅλους, ἀπὸ τὴν μητέρα μου, ὡς τὸ τρομερώτατον πρᾶγμα. Ἄ! νομίζω ὅτι ἂν τὸ εἶπω εἰς ὑμᾶς, ὅστις τοσούτῳ ἡγαπήσατε τὴν Ἰωάνναν, θὰ αἰσθανθῶ ἀνακούφισιν. . . Λοιπόν, μάλιστα, κ. Ἰάκωβε, ἀγαπῶ τὸν Λυκογιάννην, ἀγαπῶ τὸν ἄθλιον τοῦτον ἀγριάνθρωπον.

Ὁ Ἰάκωβος σιωπηλὸς παρετήρει αὐτὴν θλιβερῶς.

— Τὸν ἀγαπῶ, καὶ αὐτὸς ἐπίσης ὁ δυστυχὴς μὲ ἀγαπᾷ,

ἐξηκολούθησεν αὐτὴ, καλύπτουσα διὰ τῶν χειρῶν τὸ πρόσωπόν της. Εἶνε τοῦτο αἰσχρὸν, εἶνε μανία, εἶθε νὰ μὴ ἦτο! Δὲν εἶνε ἀπίστευτον κύριε; Καὶ ἐν τούτοις τοῦτο εἶνε ἀληθές, ἀληθές. . . Ἄ! Ἐὰν θλίβωμαι διὰ τὴν ἀπώλειαν τῆς εὐτυχίας σας, κύριε Γρανδὲν, δύνασθε ἑμοίως νὰ μὲ οἰκτερίητε, διότι εἶμαι λίαν δυστυχής.

Ἠννόησα καλῶς ὅτι ἐστερούμην ὑπερηφανείας, ἀξιοπρεπείας, ὅτι δὲν εἶχον πλέον τὸ σέβας πρὸς ἑμαυτὴν· παρωγισμένη καὶ μανιώδης κατ' ἑμαυτῆς, ἠθέλησα νὰ ἀποσπάσω ἀπὸ τῆς καρδίας μου τὸν ὀλέθριον τοῦτον ἔρωτα, ὅστις μ' ἔκαμνε νὰ ἐρυθρίω, ἐφοβούμην, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθην. . .

Κατὰ τὰς πρῶτας ἡμέρας τοῦ πολέμου, ἀνεχωρήσαμεν ἡ μήτηρ μου καὶ ἐγὼ μακρὰν, πλησίον τῆς Ἰσπανίας. Εἶπον κατ' ἑμαυτὴν: «Ἡ ἀπομακρυνσις εἶνε ἐκεῖνο τοῦ ὁποίου ἔχω ἀνάγκην· ἐκεῖ κάτω θὰ εὕρω διαχύσεις, μὴ βλέπουσα πλέον, μὴ ἀκούουσα περὶ αὐτοῦ, θὰ τὸν ἀπομακρύνω ἀπὸ τὸν νοῦν μου, θὰ τὸν λησμονήσω!»! . . . Καὶ ὅμως ὄχι. Ἐπανήλθον εἰς Βωκυρὸν ἀσθενεστέρα ἢ πρότερον! Εἶνε πάντοτε μέσα σ' τὸν νοῦν μου.

Ἡ μήτηρ μου ἀνησυχούσα μὲ ἔρωτᾷ καὶ δὲν τολμῶ νὰ τὴν ἀποκριθῶ. Δὲν δύναμαι νὰ παραστήσω τί ὑποφέρω φέρουσα ἐπὶ τοῦ προσώπου τὸ προσωπεῖον τοῦ ψεύδους, κρυπτομένη ἀκαταπαύστως, φαινομένη πύθμιος καὶ μεδιώσα, ἐνῷ ἐπιθυμῶ νὰ κλύσω! Ἄ! κύριε Γρανδὲν, τοῦτο μὲ κά-

Τρέξατε εἰς Πύργον ὅλοι οἱ ἀργολόγοι τῶν Χαυτείων ! Τὸ ἡμερομίσθιον ἀνέθε μὲχρι δρ. **11,60** καὶ τὸ κρασί μαζύ. Τί διάβολο ! Αὐτο εἶναι μισθὸς Νομάρχου. Καὶ ἀντὶ νὰ φθῖνῃ εἰς τὰ γραφεῖα, ἐνδυναμόνει τις καὶ τὴν ὑγείαν καὶ τὰ νεῦρά του. Καθ' ἃ μᾶς γράφει ὁ ἐκ Πύργου ἀξιόλογος ἀνταποκριτὴς μας, πολὺ συνετέλεσαν εἰς τὸν ὑψωμὸν οἱ ἴδιοι ἐργάται, ἐκμεταλλευθέντες τὴν εἰς ὕψειν διατελοῦσαν εὐλογίαν καὶ γράφοντες ἕκαστος εἰς τὴν ἐστίαν του ὅτι ἐν Πύργῳ γίνεται χαλασμός κόσμου, πεθαίνουν οἱ ἄνθρωποι ἐκαὶ ποὺ δουλεύουν, ἐμποδίζοντες τοιοιτοτρόπως τὴν συρροὴν ἄλλων ἐργατῶν, ὥστε νὰ ἐκμεταλλεύωνται τὸ ἐνδεκα καὶ ἐξήντα αὐτοὶ μύοι. Δὲν θὰ ἐτύγγανε καλλιτέρας ὑποδοχῆς ὁ κ. Δεληγιάννης, ἂν τοὺς πῆγεγε τῆς Ἡλείας πεσκέσι ἑκατοστῦα, ἱινὰς δουλευτάδων ἐκ τοῦ κόμματος τῶν ἐννέα ;

Χθὲς ὁ κ. Παρασκευαΐδης παρουσιάσθη εἰς τὸν Βασιλέα ὅπως καταστήσῃ καὶ τοῦτον κοινωνὸν φοβεράς ἀδικίας τῆς δικαιοσύνης μας εἰς τὴν ὑπόθεσιν πατρὸς καὶ υἱοῦ Ἀρκετσαίων, τῶν ὁποίων τὸ δίκαιον ἀνέλαβεν νὰ ὑπερασπίσῃ ὁ ἀνθρωποσώστης φίλος μας. Περὶ τῆς δίκης αὐτῆς πλειότερα αὐριον.

Ἐλάβομεν καὶ τὸν ἐντυπον *Ὁργανισμὸν τῆς Λέσχης τῶν Μικρασιαστῶν σπουδαστῶν*, σκοπὸς τῆς ὁποίας, ὡς ἐγγράφη ἦεν καὶ ἄλλοτε εἶναι κατὰ πρῶτιστον μὲν λόγον ἡ συγκέντρωσις καὶ ὁ συγχρωτισμὸς τῶν ἐν Ἀθήναις Μικρασιανῶν, ἡ δι' ἀνακοινώσεων καὶ συζητήσεων ποικίλων περὶ τῆς Μ. Ἀσίας σπουδῶν ζητημάτων καὶ μελέτης τῶν περὶ αὐτῆς

συγγραμμάτων μόρφωσις κοινῆς γνώμης περὶ τῆς καταστάσεως καὶ τῶν ἀναγκῶν αὐτῆς κτλ.

Τοιαύτῃ Λέσχῃ Μικρασιανῶν πρῶτην φορὰν, ἂν δὲν ἀπατώμεθα, συνιστᾶται ἐν Ἀθήναις, τῆς Μικρᾶς Ἀσίας σχεδὸν ὡς ξένης θεωρουμένης εἰς τὴν ἑδραν τοῦ Πανελληνίου, ἐνῷ ἰσάριθμος ἴσως τῷ τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος πληθυσμὸς σφοιγᾷ ἐκεῖ καὶ ἐργάζεται, καὶ τί ἀναμνήσεις ἑλληνοχριστιανικαί, τί ἀναμνήσεις Βυζαντιναί, τί ἀρχαιότης καὶ τί τύπος ἑλληνικός. Μόνῃ ἡ Σμύρνη— αἱ Ἀθῆναι τῆς Ἰωνίας— θὰ ἤρκει νὰ συγγρατῇ ἡμᾶς εἰς διαρκῆ ἐνθουσιασμὸν ὑπὲρ τῶν Μικρασιανῶν ἀδελφῶν μας. Ἀλλ' ἐδῶ ἡ ἐθνικὴ πολιτικὴ ἐμαράνθη εἰς τοὺς ἀνακτορικοὺς καὶ κυβερνητικοὺς κύκλους· δέον νὰ τὴν ἀναζωογονήσωμεν καὶ νὰ τὴν ἐπιβάλωμεν οἱ πολῖται καὶ οἱ ἀπανταχοῦ Ἕλληνες· διὰ τοῦτο συγχαίρομεν τὴν ἀπόπειραν τῶν Μικρασιανῶν σπουδαστῶν ὅπως ἀναπετάσωσιν ἐν Ἀθήναις τὴν σημαίαν τῆς μεμακρυσμένης ἀλλὰ δι' αὐτὸ φιλτέρας ἀδελφῆς Μικρᾶς Ἀσίας, τὴν ὁποῖαν πολλοὶ καὶ κατ' ὄνομα ἀγνοοῦσι. Ἄν κατορθώσουν νὰ μᾶς τὴν καταστήσουν γνωστὴν ὑφ' ὅλης τᾶς μορφᾶς, ἐμπορικῇ, πνευματικῇ, ἐθνολογικῇ, ἡ Λέσχῃ τῶν θὰ ἀναγραφῇ ἐν ἐθνικῇ σελίδι καὶ αὐτοὶ θὰ φανοῦν νεολαία τῆς πατρίδος ἀξία. Νομίζομεν ὅτι οἱ δυνάμενοι ὀφείλουσι νὰ ὑποστηρίξουν τὸ ἴδρυμα καὶ ὕλκιως καὶ ἠθικῶς.

Ἐπανῆλθεν ἐκ Πατρῶν ὁ ὑπὸ τὸν λ. Ἀλεξιάδην δραματικός θίασος, ὅπου ἔδωκεν εἴκοσι τέσσαρας παραστάσεις, τυχὼν θερμῆς ὑποστηρίξεως τοῦ πατραϊκοῦ κοινῷ.

μεῖ νὰ πιστεύω ὅτι εἶμαι τὸ ἀντικείμενον θείας τιнос ἐκδικήσεως !

Ἐσιώπησεν. Αἱ παρειαὶ τῆς ἦσαν δακρύβρεκτοι.

Πρῶτην ἤδη φορὰν ἐν τῷ βίῳ του ἴσως ὁ νεαρὸς ἀξιωματικός περιέστη εἰς ἀμνηχανίαν. Βεβαίως θὰ προσέτιμα μᾶλλον ν' ἀκούσῃ ἄλλο τι ἢ τὴν παράδοξον ταύτην τῆς νεανίδος ἐκμυστήρευσιν, ἣν δὲν εἶχεν ἀπαιτήσῃ.

— Θεέ μου, ἐπεθύμουν νὰ ἡδυνάμην νὰ σᾶς ἐνθαρρύνω, νὰ παραστήσω ὀλιγώτερον θλιβεράν τὴν θέσιν σας, ὀλιγώτερον ἀπελπιστικὴν, ἀλλὰ δὲν ξεύρω τί νὰ σᾶς εἴπω. Νομίζω ὅμως ὅτι εἶσθε πολὺ ὑπερβολικῇ. Μοὶ φαίνεται ὅτι ἀπατάσθε περὶ τῆς φύσεως τῶν αἰσθημάτων σας· ὅτι νομίζετε ἔρωτα, ἐγὼ ὑπολαμβάνω αἰσθημα ὑπερβολικῆς ἐγνωμοσύνης.

Αὕτη ἐκίνησε θλιβερώς τὴν κεφαλὴν.

— Κύριε Ἰάκωβε, εἶπε, σᾶς ἐφώτισα κατὰ καθήκον καὶ εἶμαι ἡσυχος κατὰ τοῦτο. Ἦδη ἀναχωρῶ καὶ σᾶς λέγω ὅχι χαίρετε, ἀλλὰ καλὴν ἐντάμωσιν.

— Συγγνώμην, δεσποίνις, ἀλλ' ἔχω ἀκόμη μίαν ἐρώτησιν νὰ σᾶς κάμω.

— Ποίαν, κύριε ;

— Ὁ Λυκογιάννης εἶνε ἀθῶος, ἀλλὰ θὰ ὑπάρχῃ εἰς ἔνοχος ;

Ἡ ὠχρότης τῆς νεανίδος νύξθη ἔτι μᾶλλον.

— Μάλιστα, ὑπάρχει εἰς ἔνοχος, ἐψιθύρισε.

— Δύνασθε νὰ μοὶ εἴπητε ;

— Οὐδὲν, κύριε, Ἰάκωβε, ὑπέλαθε προδήλως τεταραγμένη, μόνος ὁ Λυκογιάννης βραδύτερον, ὅταν θὰ ὁμιλήσῃ, θὰ δύνῃθῃ ἴσως νὰ ὑποδείξῃ τὸν ἄγνωστον. Ἐὰν τὸν γνωρίζῃ, θὰ τὸν εἴπῃ.

Καλὴν ἐντάμωσιν, κύριε Ἰάκωβε, ἐξηκολούθησεν ἀφήσασα τὴν τρέμουσαν χεῖρά τῆς εἰς τὴν τοῦ νεανίου βιάζομαι νὰ ἐπανέλθω εἰς τὸν πύργον πρὸ τῆς ἐπανόδου τῆς μητροῦς μου.

Ἐσπόγγισε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ τὸ πρόσωπον, ἀπεχαιρέτησε τὸν Ἰάκωβον διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς καὶ ἐξῆλθε τοῦ θαλάμου.

Ὁ νεανίας κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ἑδρας του.

— ὦ ! Ἰωάννα, Ἰωάννα ! ἀνέκραξε.

Καὶ καλύψας τὴν κεφαλὴν διὰ τῶν χειρῶν ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Η'

ΔΥΟ ΔΑΚΡΥΑ

Ὅτε ἡ ἐνδεκάτῃ ἐσήμανεν ὥρα ἐν τῷ ὥρολογίῳ τῆς ἐνορίας τοῦ Βλαϊνκούρ, ἀνὴρ ἐνδεδυμένος ὡς χωρικός τῆς Λωρ-

Ἀγροτική πανήγυρις ἐτελέσθη ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅπως εἶχε γίνεσθαι καὶ ἐδῶ πέρους. Ἀγορὰ διὰ φιланθρωπικὸν σκοπὸν, ἐν τῷ μαγευτικῷ τῷ δημαρχικῷ κήπῳ τοῦ Σταυροδρομείου, τῷ πρὸς τὸ Ταξίμιον, ὑπὸ τῶν ἐρασιμωτέρων κυριῶν διοργανωθείσα, ἑλληνίδων καὶ τινων ξένων, ὑπὲρ τῆς ἀδελφότητος *Ξηροκρήνης*, ἥτις ὑποστηρίζει τὴν φιλοσοφικὴν σχολὴν τοῦ Βυζαντίου, ἥτοι τὴν Μεγάλην τοῦ Γένους Σχολήν. Ἀλλαι δεσποινίδες μετεβλήθησαν εἰς ἀνθοπώλιδας, ἄλλαι εἰς ἐρατεινάς καφεζούς, ἄλλαι εἰς ἐμπορικοὺς ὑπαλλήλους· ἡ γλυκυτάτη Μαρῆ Κουντουριώτη εἰς ζυθοπώλιν μετὰ ταινίαν ἐν ἣ ἐπεγράφετο: *Σὰν δὲν ἔχεις, ἔλα πίνε, ὁ κ. Μιχαὴλ Παπαρηγόπουλος εἰς καφεδζήν*. Σκιᾶδες ἀνατολικά πολυτελέσταται εἶχον ὑψωθῇ, ἐμπορικὰ, ζυθοπωλεία, καφενεῖα, μουσικὴ, τυχερὰ παιγνίδια, πηγῆδια τῆς τύχης, καὶ ὅλα αὐτὰ ἡγοράζοντο διὰ χρυσῶν λιρῶν καὶ χρυσῶν μειδιαμάτων. Τὸ προϊόν τῆς Ἀγορᾶς ὑπῆρξε **χέλαις πεντακόσαις λίραις**. Εὐγε εἰς τὰς Κωνσταντινουπολίτιδας καὶ ταῖς ὀλίγαις Ἀθηνοπούλες μας!

Τὴν Βασίλισσάν μας διελθοῦσαν τοῦ Ἑλλησπόντου ἐπρόκειτο νὰ τὴν ἐπισκεφθῇ ἐπὶ τῶν *Υἱῶν*, ὅπερ θὰ ἔμενεν εἰς τὸν Βόσπορον περὶ τὴν ἡμίσειαν ὥραν, ἐκ μέρους τοῦ Σουλτάνου ὁ μέγας τελετάρχης τῶν ἀνακτόρων Μουνίρ βέης.

Ἐν Λαυρίῳ συνέβησαν ἐσχάτως καὶ δύο δυστυχήματα. Εἰς ἐργάτης ἐπλακώθη ὑπὸ τοῦ σιδηροδρόμου Καμάρριζας ἀποθανὼν στιγμυδόν. Ἄλλος δ' ἐργάτης ἐνῶ εἰργάζετο εἰς *φουρνέλον* διὰ τὴν γραμμὴν τοῦ σιδηροδρόμου ἀπὸ Λαυρίου εἰς Κερατιὰν ἀντὶ ν' ἀνατινάξῃ τὸν βράχον ἀνετινάχθη σχεδὸν ἡ κεφαλὴ του καὶ ἐκομίσθη εἰς τὸ νοσοκομεῖον μετὰ τὸν ἐγκέφαλον διαφανῇ. Καλὴ σπουδὴ διὰ φρενολόγους!

Ἡ Ἑταιρία τῶν Μεταλλουργείων τοῦ Λαυρίου ἡγόρασε καὶ εἰς Βόλον μεταλλεῖα, τὴν προσεχῇ δὲ Τρίτην ἀναχωρεῖ εἰς τὸν εἰδυμωτέρων ἐπιστημόνων τῆς Ἑταιρίας, ὁ κύριος Παπαγεωργίου.

Ἐντὸς περίπου τεσσάρων μηνῶν θὰ λειτουργῇ ἴσως ἡ γραμμὴ τοῦ σιδηροδρόμου ἀπὸ Λαυρίου εἰς Κερατιὰν, διερχομένη διὰ τοῦ μεταλλείου Νικίου.

Φονεύει ὁ στηθόδεσμος; Φονεύει, ἀγαπητὰ γυναικάρια, τὰ θέλοντα διὰ τοῦ στηθοδέσμου νὰ γλῶστε τοὺς μωροὺς ὀφθαλμοὺς τῶν ἀνδρῶν. Ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς τὸ ἀγίασμα τῆς Ζωοδόχου Πηγῆς, τὸ λεγόμενον Βαλουκλῆ, καθὼς γράφει ἡ τελευταία «*Αὐγὴ*», μία νεκρά ἄρμενία ἀπέθανεν αἰφνιδίως. Ἰατρὸς παρατυχὼν ἐκεῖ, τί ἐξηκρίβωσε νομίζετε; Ὅτι ὁ θάνατος προῆλθεν ἐξ ἀσφυξίας προελθούσης ἀπὸ τοῦ ὑπερβολικῶν σφίξιμο τοῦ στηθοδέσμου. Ὁ Θεὸς ξεύρει τί ἐπρόκειτο νὰ σφίξῃ ὁ δυστυχὴς στηθόδεσμος, ἀφοῦ αἱ Ἀρμένισαι διακρίνονται δι' εὐσαρκίαν. Ἡ μέση τῆς κυρίας εὐρέθη ἔπειτα μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῶν ἐνδυμάτων μαύρη ἀπὸ τοῦ σφίξιμο! Ὅριστε μας!

Ἀνεχώρησεν εἰς Κωνσταντινούπολιν ὁ διακεκριμένος δικηγόρος καὶ πράκτωρ τοῦ *Ἀρχαγγέλου* κ. Ι. Γεωργαντόπουλος, διαμεινας κάμποσαις μέραις εἰς τὰς προσφιλεῖς τοῦ Ἀθήνας.

ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον *Δέλιερ* καταχωρίζομεν ἀξιολογώ-

ραίνης ταξειδιώτης, φέρων περισκελίδα ἐξ ἐρίου πλινθοῦφοῦς, μετὰ ὑποδήματα σιδηρόφρακτα, πῖλον πλατύγυρον, χλαῖναν ἐκ λαμπροῦ κυανοῦ ὑφάσματος μετὰ κεντημάτων λευκῶν ἐπὶ τῶν χειρῶν, τῶν ὤμων καὶ περὶ τὸν λαιμὸν, ἔστη ἐπὶ τῆς μικρᾶς ἀγορᾶς τοῦ δήμου, πλησίον τῆς κρήνης, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων ἐστραμμένους πρὸς τὸν ξενῶνα, ὃν ἐκράτει πάντοτε ὁ Κλαύδιος Ροαγὲ καὶ ἡ Μαρία Ρόζα, ἡ σύζυγός του.

Ὁ ἀνὴρ, περὶ οὗ ὁμιλοῦμεν, ἀφικνεῖτο πεζὸς ἀπὸ Βεζιέλλην, ὅπουθεν εἶχεν ἔλθει, ἐπιβάς ταχυδρομικῆς ἀμάξης.

Ἀφοῦ ἐφάνη ὅτι συνεβουλευέτο ἑαυτὸν πρὸς στιγμὴν, εἰσῆλθεν εἰς τὸν ξενῶνα, καὶ εἰς τὴν Μαρίαν Ρόζαν, ἥτις ἐπλησίασεν αὐτὸν ἐρωτῶσα τί ἐπεθύμει· ἀπεκρίθη:

— Πεινώ· ὅς μου νὰ φάγω, ἀδιάφορον ὅ,τι ἔχετε, δὲν εἶμαι δύσκολος.

Τῆς γυναικὸς ὑποδειξάσης αὐτῷ τράπεζαν, οὗτος ἐκάθισε πλησίον.

Ἐνῶ ἔτρωγε μετ' ὀρέξεως, ἥτις ἐνεποίει πολλὴν εὐχαρίστησιν εἰς τὴν Μαρίαν Ρόζαν, ἡ ὁποία εἶχε τὴν ἀξίωσιν ὅτι ἦτο ἐντελὴς μάγειρος, αὕτη περιεργαζομένη τὰς χεῖρας τοῦ πελάτου τῆς ἔλεγε καθ' ἑαυτήν:

— Περὶεργο! χωρικός καὶ νάχῃ τέτοια χέρια μικρὰ καὶ ἄσπρα.

Ὁ ξένος ἐννόησε τί διελογίζετο ἀπὸ τὸ βλέμμα τῆς.

— Εἴθε ἡ οἰκοδέσποινα; ἡρώτησεν αὐτήν.

— Μάλιστα, κύριε.

— Καὶ τὸ ὄνομά σας;

— Ἡ Μαρία Ρόζα, σύζυγος τοῦ Κλαυδίου Ροαγὲ, εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Καταλαβαίνω γιὰ τὴν περιεργάζεσθαι ἔτσι τὰ χέρια μου. Δὲν σοῦ φαίνονται χέρια χωρικοῦ, δὲν εἶνε ἔτσι;

Ἡ Μαρία Ρόζα δὲν ἠδυνήθη νὰ κρύψῃ τὴν σύγχυσίν της.

— Ἀν μπορεῖς νὰ κρατήσης μυστικὸ, μπορῶ νὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω.

— Καὶ ἀπὸ ποῦ ξεύρεις, κύριε, ὅτι ἡ Μαρία Ρόζα Ροαγὲ εἶνε μία φλύαρος, ἐτοίμη πάντοτε νὰ λέγῃ ὅ,τι ἀκούει ὅς τὸ σπῆτ' της;

— Ὅχι, δὲν ἄκουσα τοιοῦτό τι διὰ σέ.

— Εἶμαι πενήντα ἐτῶν σήμερον, κύριε· καὶ δὲν ἤθελον φθάσει εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτήν, ἐὰν δὲν ἐμάνθαναν νὰ κρατῶ τὴν γλῶσσάν μου, καὶ νὰ μὴ λέγω ποτὲ ἢ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον πρέπει νὰ λέγω.

— Τότε, εἶπεν ὁ ξένος μειδιῶν, δὲν διατρέχω κίνδυνον ἐὰν σὲ κάμω τὴν μικράν μου ἐκμυστήρευσιν. Ἀκουσε λοιπόν. Σοῦ λέγω ὅτι δὲν εἶμαι χωρικός· ἐφόρεσα τὸ ἐνδυμα τοῦτο, πρῶτον διότι εὐχαριστοῦμαι νὰ ταξειδεύω μετὰ αὐτὰ τὰ ρούχα καὶ ἔπειτα διὰ νὰ μὴ παρατηροῦμαι ἀπὸ τοὺς

τατον ἄρθρον περὶ τῆς συνενώσεως Ἑλλήνων καὶ Ἀλβανῶν
λίαν ἐνδιαφέρον τῷ ἔθνει καὶ ταῖς πολιτευταῖς ἰδίᾳ· ἐπίσης
καὶ ἄλλας ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σπουδαίου ζητήματος θέλομεν
δημοσιεύει μελέτας ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ συντάκτου καὶ διὰ τοῦ
αὐτοῦ ψευδωνύμου.

ΤΑ ΚΟΜΜΑΤΑ ΕΝ ΜΕΣΣΗΝΙΑ

(ΕΙΔΙΚΟΓ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΓ ΜΑΣ)

Καλάμαι, 24 Ἀπριλίου

Σὰς ὁμίλισα περὶ τῆς γεννήσεως καὶ αὐξήσεως των κομ-
ματαρχῶν, ἰδοὺ πρὸς συμπληρώσιν τῆς εἰκόνης σὰς στέλλω
καὶ τινας ἀφορισμούς οὐχὶ ἰδικούς μου βεβαίως, ἀλλὰ τῶν
διασημοτέρων κομματαρχῶν, κομματαρχίσκων καὶ πολιτι-
κῶν μας.

Ἄν ἦται δικηγόρος μὴ λαμβάνης δικαιώματα δικηγο-
ρικὰ ἀπὸ τοὺς πελάτας του, κλέπτε τους ὅμως καὶ τὸ
χαρτόσημον.

Ἄν ἦται ἱατρός μὴ λάμβανε πληρωμὴν διὰ τὰς ἱατρι-
κὰς σου ἐπισκέψεις, κάμνετα ὅμως πλακάκια μὲ τὸν φαρ-
μακοποιὸν—τόσον τὴν συνταγὴν.

Χαίρετα τὸν κόσμον ὅλον μὲ τὸ καπέλλο, μὲ τὸ χέρι,
μὲ τὸ στήμα, μὲ τὸ γέλιο, μὲ ὅλον σου τὸ σῶμα ἐν ἀ-
νάγκῃ καὶ ὅταν ᾔνε Πάσχα κάμνε Χριστὸς ἀνέστη μὲ ὅλους.

Ὅταν εἶσαι ἐν τῇ ἐξουσίᾳ βάρα νὰ σὲ σκιάζονται, ὁ-
ταὶ εὐρίσκεσαι ἐκτὸς τῆς ἐξουσίας κλαῖγε νὰ σὲ λυποῦνται.

ὑπερασπίζου τοὺς φίλους σου, κατάρχε τοὺς ἐχθρούς
σου, διότι οἱ πρῶτοι πρέπει νὰ ἔχουν παντοῦ καὶ πάντοτε

δίκαιον, οἱ δεύτεροι τοῦναντίον πρέπει νὰ ἔχουν παντοῦ
καὶ πάντοτε ἄδικον καὶ ἄς μὴν ἔχουν.

Μὴν ἀφήσης νὰ παρέλθῃ περίστασις, καθ' ἣν δύνασαι νὰ
κακολογήσης, διαβάλης, βλάβῃς, ἢ καὶ καταστρέψῃς τὸν
ἐχθρόν σου.

Ἄν τις τῶν φίλων σου σοὶ ἀναθέσῃ ὑπηρεσίαν τινὰ, ἥτις
εἶνε ἀδύνατος, μὴ γελασθῇς νὰ εἴπῃς ὅχι, ἐτι πλέον δὲ μὴ
λείψῃς νι ἐνεργήτης ἢ νὰ προσποιηθῇς τοῦτο, ἀμα δὲ ἀ-
ποτύχῃς εἰς ἄλλον πρέπει νὰ πέσῃ τὸ βάρος τῆς ἀποτυ-
χίας, διότι σὺ παντοῦ τὰ πάντα πρέπει νὰ δύνασαι.

Καὶ ἂν δὲν ἔχῃς ἐργασίαν μὴ λείψῃς νὰ ἐπισκέπτησαι ἄ-
παξ τῆς ἡμέρας τοῦλάχιστον τὰ διάφορα δημόσια γραφεῖα.

Βάδιζε πάντοτε καθ' ὁδὸν ταχέως καὶ ὅταν συναντᾷσαι
μετὰ τινος μὴ λείψῃς νὰ τὸν ἀφίνης ταχέως προσποιούμε-
νος ὅτι ἔχεις τόσας πολλὰς ὑποθέσεις φίλων σου νὰ τελειώ-
σης, ὥστε δὲν σοὺ μένει καιρὸς ν' ἀπολαύσῃς οὐδὲ τὴν ἐκ
τῆς συναναστροφῆς τῶν στεναγμένων σου φίλων ἡδονήν.

Φρόντιζε νὰ περιπατῇς ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον μὲ τοὺς ἐν
τέλει.

Συνδυαζόμενος μετὰ τινος ἐν ταῖς ἐκλογαῖς φρόντισε νὰ
φυλάξῃς τοὺς ἀποκλειστικούς σου φίλους διὰ σὲ αὐτόν, διότι
συνεδυάσθης μόνον ὅπως πάρῃς τὰς ψήφους του.

Τέλος μὴ λησμονῇς ὅτι ἐν τῇ πολιτικῇ τὸ ψεῦδος εἶνε
ἀλήθεια, ἡ δὲ ἀλήθεια τὸ ψεῦδος, ὅπως τὸ ἀτομικὸν συμ-
φέρον εἶνε τὸ συμφέρον σου, ἐνῶ τὸ γενικὸν συμφέρον εἶνε
ζημία σου, ἐνίοτε δὲ καὶ . . . καταστροφή σου.

Συνοψίζων, ἀγαπητόν μοι, σοὶ λέγω ὅτι ἡ πολιτικὴ ἀ-
πασα τοῦ Μεσσηνίου συνίσταται εἰς τὸ ἀνῆκειν καὶ ἐξυπη-
ρετεῖν τυφλῶς ἐν κόμμα, ἥτοι τὸ ἴδιον συμφέρον, ὃ δὲ τρό-
πος τοῦ σχηματίζειν ἐν κόμμα συνίσταται εἰς τὸ προσπα-
θεῖν συνενῶσαι περὶ σὲ αὐτόν ὁμάδα ἀτόμων, ἅτινα νὰ σὲ
βοηθῶσιν ὅπως ἐπιτύχῃς τῶν σκοπῶν σου, λαμβάνοντες παρὰ
σοῦ ὡς ἀμοιβὴν τὴν βοήθειάν σου ὅπως κάμουν τῆς δουλειᾶς

περιέργους, οἵτινες θέλουν νὰ ἐξετάζουν τὸ διατί καὶ τὸ
διότι, ἐκεῖνο καὶ τὸ ἄλλο.

— Καταλαμβάνω, κύριε.

— Κατοικῶ 'ς τὸ Παρίσι· εἶμαι συγγραφεὺς, ἢ, ἂν θέ-
λετε, ἄνθρωπος ὅστις γράφει.

— Γράφετε ἄρ' γε μυθιστορήματα;

— "Ὁχι, δὲν εἶμαι μυθιστοριογράφος· ἀλλὰ τὰ γραφό-
μενά μου εἶνε σὰ μυθιστορήματα. Ἀνέλαβα νὰ ἐξετάζω καὶ
νὰ συλλέγω παντοῦ τῆς Γαλλίας πληροφορίας περὶ τῶν ἐγ-
κλημάτων κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον μυστηριωδῶν, τῶν
ὁποίων οἱ αὐτουργοὶ μένουσιν ἄγνωστοι.

— Ἀλήθεια!

— "Βεβαίως ὅτι κακούργημα, ἀπ' ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα ἐξε-
τάζω, διεπράχθη ἐδῶ 'ς τὸ Βλαϊνκούρ πρὸ δέκα ἐπτὰ ἢ
δέκα ὀκτὼ ἐτῶν.

— Ἐννοεῖτε ἓνα ἄγνωστον ποῦ βρέθηκε μέσα 'ς τὸ πο-
τάμι καὶ τὴν νέα γυναικὰ του ποῦ πέθανε τὴν ἰδίαν μέρα
ὑστερα, ἀφοῦ γέννησε ἓνα ὠραῖο κορίτσι;

— Μάλιστα.

— Τέτοιο πρᾶγμα δὲν πιστεύω νὰ ἔγινε ἄλλοῦ. Ἀκόμη
τὸ θυμοῦμαι καὶ φρίττω.

— Ὑπάρχει 'ς τὸ Βλαϊνκούρ ἓνας γέρος, ἓνας ἐπαίτης;

— Θέλετε νὰ πῆτε τὸν γέρο Λουὶ Μονό, τὸν γέρο Κά-
τσικας;

— Μάλιστα· ζῇ πάντοτε;

— Καὶ βέβαια ζῇ. Οὐτε ἔχει σκοπὸν νὰ πεθάνῃ!

— Ὁ γέρο-Κάτσικας, καθὼς τὸν ὀνομάζετε, πηγαίνει μα-
κρὰ μὲ τὴν ῥάβδον του καὶ τὸ δισάκκι του· θὰ δυνηθῇ μοι
εἶπον νὰ μᾶς διηγηθῇ πράγματα πολὺ ἐνδιαφέροντα περὶ
τοῦ ἐγκλήματος τοῦ Βλαϊνκούρ.

— Ὁ γέρο-Κάτσικας δὲν θὰ σὰς διηγηθῇ περισσότερα
ἀπ' ὅσα ἐγὼ σὰς εἶπα, ὑπέλαβεν ἡ Μαρία Ρόζα ὀλίγον
πειραχθεῖσα.

Καὶ καθίσασα ἀπέναντι τοῦ ξένου ἤρξατο ἀφηγουμένη
τὰ δραματικὰ συμβάντα.

— Ὡς βλέπετε, κύριε, προσέθεσεν ἡ Μαρία Ρόζα, ἀφοῦ
ὁμίλησεν ἐπὶ ὅλην ἡμίσειαν ὥραν, δὲν ἔχετε ἀνάγκην νὰ
πᾶτε νὰ ζητήσετε πληροφορίας ἀπὸ τὸν γέρο-Κάτσικα.

— Ἀληθῶς, κυρία Κλαυδίου Ροαγέ· ἐν τούτοις θὰ ἐπι-
σκεφθῶ καὶ τὸν γέρο-ἐπαίτην· βεβαίως θὰ ᾔνε πολὺ γιὰ
μένα νὰ μωρῶσω νὰ ἐγγαράξω καλὰ εἰς τὴν μνήμην, νὰ
ἀκούσω ἀκόμη μίαν φορὰν τὴν τρομερὰν καὶ συγκινητικὴν
αὐτὴν διήγησιν, τὴν ὁποίαν εὐχεστέθητε νὰ μοῦ κάμετε.

(Ἀκολουθεῖ)